

Σάρρου, Παλαιογρ. ἑρᾶνος
ΠΦΣΚ 33 σ. 103

Δημήτριος
(αρωτόθαδας) 16α.

«Ὁ ὁ Σάρρην, ἐνθ' ἄνω, εὐδίδεται τὸ ἐξ ὅσων σφαιρῶμα ὡς θαλασσοῦ θα-
λάμου ἐνέουσιν εὐαγγελίῳ ἐξ ἁποστόλων (μονῇ Κορινθίου Θεωῶν ὡς Βύδου):
«Αγιερώδη τὸ σαρὸν θεῶν καὶ ἱερὸν Εὐαγγελίον, ἐν τῇ εἰς τὸν Βερί-
τη(αν) / ἀγία μονῇ τῇ θανυσεραῖνον καὶ κυρί(ας) ἡμῶν Θ(εοτῶ)νον,
θαρά τῷ ὡς ἱ/ερῶσιν εὐαθεσταίου ἱερῶς α(α)θα κῆρ Δημητρίῳ τοῦ
Πρωτό/θαθα, δια' ἡγησιόσυνον αἰώνιον αὐτῶ, καὶ τῶν μακαρίων / αὐτῶ
ἡμνητόρων. καὶ εἰ τῇ βουληθείῃ ἀγερῶν καὶ ἀσθενῶσαι τοῦτο / ἐν
τῇ εἰρηγεν(ης) μονῇ, ἐχέτω ταῖς ἀράς τῶν τι καὶ π' θεοτόρ(ων)
α(ατέ)ρων τῶν ὡς Νικαίᾳ συναθροισθέντων. καὶ τὴν θανατί(αν)
Θ(εοτῶ)νον / ἀντίδικον ὡς τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ὡς τῷ μέλλοντι. Αγιερώ-
δη εἰς ἑξῆς, 1554. κ(α)τ(ά) γῆμα Φεβρουάριον ».

